ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: B. B.**, zast. Mgr. Josefem Balínem, LL.M., advokátem se sídlem Goethova 294/8, Plzeň, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2014, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 6. 2015, č. j. 16 Ad 1/2015 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Josefu Balínovi, LL.M., advokátu se sídlem Goethova 294/8, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **1 300 Kč.** Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 9. 2014, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla pro nesplnění podmínek dle § 38 a § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění"), zamítnuta stěžovatelova žádost o invalidní důchod. Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 20. 8. 2014 není stěžovatel invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 30%.

[3] Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že novým posudkem o invaliditě ze dne 2. 12. 2014 bylo lékařem ČSSZ zjištěno, že stěžovateli byla vzhledem k dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu, který omezuje jeho fyzické schopnosti a má vliv na pokles pracovní schopnosti [rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. (dále jen „vyhláška"), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10-20%]; přiznána horní hranice 20% a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla dle § 3 odst. 1 vyhlášky tato hodnota zvýšena o 10%. Míra poklesu jeho pracovní schopnosti tedy nedosahuje zákonem požadovaných 35 %.

[4] Krajský soud si pro potřeby soudního přezkumu nechal vypracovat lékařský posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí na pracovišti v Plzni (dále jen „komise"), která za přítomnosti stěžovatele (předvedený eskortou) zhodnotila jeho zdravotní stav shodně s posudky provedenými ve správním řízení (posudek ze dne 22. 4. 2015).

[5] Po přezkoumání spisové dokumentace krajský soud konstatoval, že všechny posudky obsahují shodný závěr ohledně dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, jehož rozhodující příčinou bylo onemocnění páteře (bolestivý bederní páteřní syndrom s kořenovou iritací L5 a S1 vpravo, toho času v regresi). Posudek komise, ze kterého zejména krajský soud vycházel, vyhodnotil soud jako úplný, přesvědčivý a správný. Posudková komise mj. uvedla, že se zjištěným zdravotním stavem není stěžovatel schopen vykonávat těžkou fyzickou práci s manipulací s těžkými břemeny, práci ve vynucené poloze, v klimaticky nepříznivých podmínkách. Je schopen vykonávat práce lehčího charakteru s možností změny polohy (sed, stoj), v příznivém klimatu s dodržením uvedených pracovních kontraindikací.

[6] Z posudku komise tak plyne jednoznačný závěr, že zdravotní stav stěžovatele neodpovídá ani invaliditě prvého stupně, u kterého zákon o důchodovém pojištění (§ 39 zákona) vyžaduje míru poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Subjektivní pocit, nemůže být důvodem pro přiznání požadované invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem.

[7] Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Obsahově směřuje kasační stížností do důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel také namítá, že mu nebylo umožněno účastnit se jednání před krajským soudem.

[9] Je přesvědčen, že závěr krajského soudu není správný, neboť nezohlednil jeho zhoršující se zdravotní stav. Domnívá se, že se u něj jedná o těžké postižení páteře, které mu znemožňuje najít zaměstnání. Dle doporučení neurologa nemá vykonávat ani práci řidiče. Může zvedat pouze nejvýše 3 kg vážící břemena a je proto nezaměstnatelný. Zdůrazňuje, že má zavedenu epicystomii. Žádá soud o přidělení zbývajících procentních bodů, jinak skončí na sociálních dávkách.

[10] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Předmětem sporu v projednávané věci je zejména hodnocení zdravotního stavu stěžovatele a je tak uplatněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Platí totiž, že neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek invalidity ve smyslu § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Jde tedy o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61).

[14] Předmětem správního řízení v dané věci bylo posouzení žádosti o přiznání invalidního důchodu podle § 39 odst. 2 uvedeného zákona. Každé rozhodnutí správních orgánů bylo opřeno o aktuální lékařský posudek, z něhož vyplynulo, že pokles pracovní schopnosti stěžovatele dosahuje maximálně 30 %.

[15] Krajský soud nechal pro potřeby soudního přezkumu vyhotovit posudek komisionální, na jehož základě následně dospěl ke konečnému rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, rozhodně pak nemůže sám stěžovateli dosaženou míru poklesu pracovní schopnosti navýšit.

[16] Posudek komise je nutné hodnotit jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v řízení o invalidním důchodu bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádné pochyby, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.

[17] Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (obdobně rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Ads 74/2012 – 16).

[18] Posudek komise je komplexní a obsahuje všechny relevantní úvahy. Je z něj zřejmé, že komise vycházela ze všech dostupných lékařských záznamů a stěžovatel byl jejímu posouzení osobně přítomen. Posudek komise podrobně reaguje na všechny skutkové okolnosti. Vyplývá z něj jednoznačný posudkový závěr o zařazení rozhodujícího zdravotního postižení (bolestivý bederní páteřní syndrom s kořenovou iritací L5 a S1 vpravo) do kapitoly XIII., oddílu E, položky 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (jedná se o lehké funkční postižení jednoho úseku páteře s obtížemi při výkonu některých denních aktivit), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti na horní hranici procentuální ztráty tj. 20 %. Vzhledem k dalšímu zdravotnímu postižení (postižení urologické, postižení funkce 2 prstů LHK) byla ztráta pracovní schopnosti dle § 3 odst. 1 vyhlášky zvýšena o 10 %. Celkový poklesem pracovní schopnosti stěžovatele dosahuje 30 %.

[19] Kasační stížnost neobsahuje námitky, které by celistvost a přesvědčivost komisionálního posudku zpochybňovaly.

[20] K namítané neúčasti při soudním jednání lze konstatovat, že předvolání k jednání ze dne 27. 5. 2015 bylo stěžovateli doručeno dne 29. 5. 2015, což je doloženo jím podepsanou doručenkou, založenou na listu č. 35 soudního spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[23] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2015, č. j. 9 Ads 174/2015 - 22, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).

[24] Ustanovený zástupce provedl ve věci jeden úkon právní služby, a to doplnění kasační stížnosti jakožto písemného podání nebo návrhu ve věci samé. Soud proto ustanovenému zástupci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 1 000 Kč [§ 7 bod 3. a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif")] zvýšenou o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Soud naopak nepřiznal odměnu za úkon dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu - první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, jelikož advokát první poradu s klientem, ani přes upozornění soudu, žádným způsobem nedoložil.

[25] Mgr. Josefu Balínovi, LL.M., se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 1 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu